

T(R)ÒPICS

El 'sí' màgic

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Sempre he cregut que el *sí* afirma la vida. En canvi el *no* la nega. Hi ha, però, qui sosté just el contrari: cal saber dir no, així l'interlocutor et pren seriosament i procura convèncer-te. Els experts en vendes ho veuen clar: la venda comença quan el client diu no. En tot cas, hi ha dues institucions que els cal el sí per a edificar-se. L'una és el matrimoni. Davant el capellà o el regidor municipal els nuvis han de dir el sí compromentedor. Ja se sap, el matrimoni és una

càrrega molt feixuga que necessita de dues persones, sovint fins i tot tres. L'altra és el teatre. Sense un actor dient *¿què passaria si juguéssim a que sóc Napoleó?* i uns espectadors que fan que s'ho creuen, el joc teatral faria figa.

En qüestió d'hores he ensopegat amb dos textos dramàtics de Pagès Editors que apel·len al sí històric. *La cena* del francès Jean-Claude Brisville, i *Indefinits* del lleidatà Emili Baldellou. Els dos miren enrera –és la pega del teatre– i ressusciten genis dels segles XVIII-XIX. La proposta fa bo el supòsit de posar en situació gent que no es van trobar. A *La cena* l'autor seu a dos monstres de la po-

lítica gala, el príncep Talleyrand i el policia Fouché. Sopen la nit del 6 de juliol de 1815, el dia abans de la restauració borbònica. Brisville mostra el cinisme de dos mestres de la intriga i el xantatge. La serp diplomàtica i el llop carnissèr en un banquet que desemmascara al polític professional. Fouché: *"Un hom comença dedicant-se a la política per tenir poder, i tot seguit, quan té el poder, juga a fer política. El poder només esgota els qui no l'exerceixen"*. Per la seva banda, *"Indefinits"* reviscola dos monstres literaris, l'anglès Sam Johnson i l'alemany J. W. Goethe acompanyats dels amics respectius, Boswell i Eckerman. Baldellou

defineix l'invent de vodevil alquímic-fregolista. La intenció és paròdica. Com en tot vodevil, equívocs i situacions (homo)eròtiques campen folles. També un receptari gastronòmic força mediterrani –massa i tot: escudella, macarrons, llonganissa amb seques–, i un (mal) gust escatològic truffat de referències científicofilosòfiques amb voluntat d'epatar els erudits. La gent normal dubta rasqui bola. De fet, Baldellou qüestiona l'autorria dels *genis*. Per cert, el duel entre ells es suggereix passa el 1805. Per aquella època el Dr. Johnson feia vint anys que criava malves...

Tant el francès com el lleidatà eleven a categoria escènica el "sí màgic".

La cena i *Indefinits* és teatre escrit per al lluïment d'actors. Si tenen talent, la funció funcionarà. Sinó restarà al ras la fusteria teatral d'uns textos revellits.